

פטרוזיליה מקסיקנית

קומדיה מאת אמנון בקר

הדמויות

1. מאָר
2. צָקֶע - אשתו
3. קוֹץ - שכן של מכר
4. בּוּמְבָה - אשתו של קוֹץ
5. פְּרוֹנְקֶל - שכן של מכר, חברו של קוֹץ
6. יֶשׁוּזָה - אשתו של פְּרוֹנְקֶל
7. חוֹכֶם - מדריך לחקלאות
8. תְּרַח - מרכז משק המושב
9. קוֹקו - גזבר המושב

המקום: מושב כבן 10 שנים. אתרים שונים, דירה, מחסן טכני, מועדון המושב וכולי.

הזמן: 1971

נכתב לחג ה-10 ברם-און

כל הזכויות שמורות

הערה על אופן ההצגה:

כל השחקנים והשחקניות עוסקים גם בסצנות השונות וגם משמשים כ"שליח חיצוני" - "רזונר" או דבר המחזאי או מקהלה יונית. זה ממקם את ההצגה במשפחת הדרמות של "תאטרון בתוך תאטרון".

(צצקע ומאכר בביתם. היא עוסקת בעבודות הבית. הוא עושה חישובים על נייר)

חוכם (מן הצד): המחזה מתחיל. אנו בביתם של צצקע ומאכר. מאכר, כדרכו, עושה הרבה חשבונות. צצקע, מטופלת בתיק, משק בית ומשק החצר – איננה מתפנה לנוח אף לרגע אחד.

מאכר: (לעצמו) אני לא מבין... צריך לבדוק עוד פעם... אפשר להוציא מדונם אחד לפחות איזה 2000 צנונים סיניים חצי אדומים? בטח שאפשר! אפשר לקבל עבור כל צנון סיני חצי אדום אם הוא שוקל 250 גרם... לפחות... אה...נו...20 אגורות... אם להיות זהיר מאוד? אני אדם זהיר מאד. ועכשו: הצנונים כפול האגורות – יתנו לי עוד 200 לירות מדונם אחד **מינימום?** ...צצקע! צצקע!

צצקע: מה אתה צורח שם?

מאכר: בואי הנה, לרגע.

צצקע: זה הכל? יש לי מה לעשות, ברוך השם.

מאכר: צצקע, אני עשיתי חשבון אחד. חשוב מאד. את מוכרחה לעבור עליו ולראות אם הוא בסדר.

צצקע: אני אגמור לגהץ ולרחוץ את הכלים ואתה תלך לישון

מאכר: צצקע.. אני מדבר על עוד איזה 1000 לירות שאפשר לעשות בעונה הזאת! תעזבי לרגע את המגהץ...

צצקע: איך אתה מתכוון לעשות עוד איזה אלף לירות בעונה הזאת?

מאכר: מה יש? את לא סומכת עלי?

צצקע: קודם תספר לי איך אתה מתכוון לעשות עוד 1000 לירות, אחר כך אני אבדוק את החשבון.

מאכר: (לעצמו) לא טוב... אם אני מספר לה מה שאני רוצה לעשות - ... היא מספרת לשכנה, השכנה מספרת לבעלה ולעוד שכנה – מחר כל המושב יודע שמאכר מתכוון...א...א... לא רק מתכוון... לנצל את שטח הארטישוק עבור משהו נוסף. זה לא מה שחסר לי!!! אבל אני מוכרח לוודא שהחשבון נכון. האשה הזאת עוד תוציא אותי מם הכלים... (לצצקע) אני אתן לך רמז: הארטישוק תופס לי 5 דונם לחצי שנה. זהו זה.

צצקע: נו?

מאכר: נו?! מה נו?! הכל את מוכרחה לדעת? עניינים כאלה, כמה שפחות יודעים עליהם – ככה פחות מדברים עליהם איפה שלא צריך. מספיק שאני יודע ו – גם אני רק בן אדם, כל אחד, אפילו אם הוא זהיר מאד, עלול לקלקל מבצע שלם בפליטת פה.

צצקע: מאכר, מאכר, אתה לא מוסר את כל האינפורמציה הסודית – אני לא עוברת על החשבון.

מאכר: (לעצמו) לא טוב. היא אמרה פעמיים מאכר. זה סימן לא טוב. אבל אסור לי לפתוח את הפה! (לצצקע) בסדר, בסדר. אם הארטישוק תופס לי 5 דונם לחצי שנה, למה לא לגדל משהו בין השורות? אבל על זה את לא מדברת עם השכנות שלך, לא עם בומבה ולא עם שטוזה... תפסת?

צצקע: אחרי 10 שנים אתך אפשר להיות ראש הש.ב. מה אתה מתכוון לזרוע בין הארטישוק?

מאכר: אני אמרתי שאני מתכוון לזרוע משהו בין הארטישוק?! (לעצמו) ידעתי שאסור לי לפתוח את הפה. כבר היא מדברת, ואני לא יודע מי עלול כל רגע להכנס! (לצצקע) טוב. אני אומר לך, אני אומר לך אבל רק בתנאי שלא תזכירי את זה במילה אחת – אפילו לא לי! אני אזרע שם צנון סיני חצי אדום. עכשו תעברי על החשבון.

צצקע: מאכר, מאכר, לא די שהחלטת לעשות את הכרוב בלי השותפים, וכל הצרות שיש לי מזה, אתה רוצה לעשות גם צנון סיני חצי אדום?

מאכר: (לעצמו) לא טוב! שוב היא קראה לי פעמיים מאכר. החוש השישי שלי אומר לי שתיכף אני אשמע על צרות. (לצצקה) אני יכול להשתלט גם על הצנן הסיני חצי אדום וגם על הכרוב. ואל תזכירי לי את השותפות עם קוץ ופרונקל! אני גמרתי עם שני הבטלנים האלה. שיחזרו לקיבוץ שלהם. ועוד משהו: איזה צרות יש לך עם הכרוב שאני מגדל? למה את מתכוונת בדיוק?

צצקה: לשני העגלים האלה שלך.

מכר: (לעצמו) מה היא רוצה, שוב פעם, משני העגלים? כאילו זה מזיק למישהו אם אני עושה עוד כמה לירות בלי להשקיע פרוטה... (לצצקה) העגלים שלי?!

צצקה: העגלים שלך ומשתלות הכרוב שלך.

מכר: מה?! שוב פעם הרסו לי את משתלות הכרוב? איפה היית את?!?!?

צצקה: אני הנקתי את התינוק.

מכר: (לעצמו) התינוק... התינוק... (לצצקה) לא יכולה לרגע לעשות משהו!

צצקה: האמא שלך הפסיקה להיניק אותך באמצע, בשביל לגרש עגלים. אני – לא אפסיק להיניק בשביל שום דבר... לא עגלים, לא כרוב ולא... אפילו עם תצעק פתאום שמצאת מכאה זהב בחצר. הייתי יוצאת אפילו ככה... עם התינוק אוכל... אבל לא הייתי מעיזה לצעוק. התינוק היה גיבהל. אז מה? לעמוד סתם ככה בחצר?

מכר: דברים חשובים אסור לצחוק. (לעצמו) מחר אני אצטרך ללכת לחפש שתילים של כרוב. (לצצקה) "מה אתה עושה ען שתילי הכרוב" ישאלו אותי בכל המושב – "אוכל אותם"? "מה אני אגיד" שלא אני אוכל אותם, אבל העגלים שלי אוכלים אותם?!

צצקה: (מתחילה לבדוק את החשבון) אם הייתה עושה שותפות עם השכנים, לא היה קורה דבר כזה. לבומבה ולשטוזה אין תינוקות, ויש להם מזל שקוץ ופרונקל לא משחקים במעגלים. אצלם שתילי הכרוב היו מצליחים בפעם הראשונה.

מכר: אל תזכירי לי את השכנות שלך. זה מזכיר לי את השכנים שלי. אני לא רוצה לדעת מהם יותר.

צצקה: בומבה ושתוזה היו החברות הכי טובות שלי. אני לא הולכת להסתכסך איתן בגלל השטויות שלך ושל קוץ ושל פרונקל.

מכר: לא?! אבל שתי המשפחות האלה הולכות להסתכסך איתי. פרונקל וקוץ דרשו בורות של השותפות האחרונה שלנו בכרוב. שמעת? הם דורשים בורות נגדי. זה אני אחרי כל הידע שלי, עשיתי, בכלל, טובה לשתיניהם כשהסכמתי לעשות

כרוב עם שניים שאין להם מושג! שבקושי יודעים להבדיל בין כרוב לכרובית! כל המושב צחק עלי כשהלכתי להתעסק איתם!

צצקה: נכון.

מכר: מה נכון?!

צצקה: החשבון של הצנון סיני החצי אדום.

מכר: אמרתי לך? צצקה חמודה שלי... את עוד תראי איך שאני אעשה כאן משהו... משהו שאף אחד עוד לא חלם! הו! אני יכול לראות כבר את כל החכמים האלה מתפקעים לדעת מאיפה אני שולח צנון סיני חצי אדום, ושם עוד 1000 לירות זכות בכרטיס החודשי – בדיוק כשלכולם יש רק ג'ורה של חובה... (משפשף כפות ידיו).

צצקה: טוב. לך להתקלח. אתה לא מתכוונן לישון קצת?

מכר: לא. יש לי עניינים במזכירות. אני קופץ לשם לכמה רגעים.

(מכר יוצא. צצקה הולכת למטבח)

(תרח, קוקו, קוץ ופרונקל מסתכלים בלוח המודעות. מכר יכנס ויצא מיד).

בומבה (מן הצד) (לבצע תוך כדי הודעה): צצקה חזרה למטבח. מכר הלך למזכירות. תרח, מרכז המשק וקוקו הגזבר, התאספו יחד עם קוץ ופרונקל ליד לוח המודעות, שכל מי שרוצה לדעת משהו – קורא בו. עוד הם עומדים ומודעים במודעות – ומכר נכנס, כולו אומר סוד ותחבולה. הוא ממתין רגע, אחר כך רושם משהו, כבדרך אגב, ושב כלעומת שבא.

קוקו: (מזנק לקרוא את מה שמכר כתב) תביטו, תביטו! מכר זורע!

תרח: (קורא בלוח) בצלצלים... מכר הולך על בצלצלים...

פרונקל: יש פה למישהו עפרון או עט?

תרח: המכר הזה, הוא יודע מה שהוא עושה, הממזר... אם הוא זורע בצלצלים עכשיו – הוא לא עושה סתם. יש לו בבית, באיזה מקום, את כל המספרים והתאריכים – לא רק שלו. גם של אבא שלו! ואבא שלו זה אחד מה י ר ק נ י ם בארץ!

קוקו: כשמכר בא אלי בשביל כסף, הוא היחידי שאצלו אני לא הולך להציץ בחשבון החודשי. יש לו שם כל כך הרבה זכות, שזה מרתיח אותי להסתכל בה. שיקח כבר את הכסף שלו ושתרד לו קצת הזכות!

תרח: קוקו, היכנס פנימה, לפני שהשמועה מתפשטת, צריך לבדוק את מכסות יצור הבצלצלים, אחרת – ייצר המושב שלנו בצלצלים בשביל כל המזרח התיכון והשוק המשותף. (יוצאים תרח וקוקו)

קוץ: פרונקל!

פרונקל: אני הולך לעשות בצלצלים במה שמכר נוגע – יוצא מזה זהב.

קוץ: כולכם מטומטמים.

פרונקל: למה מטומטמים!?

קוץ: אם מכר הולך לזרוע משהו ברצינות – הוא לא יכתוב את זה על לוח המודעות.

פרונקל: אתה רוצה להגיד לי שגם תרח וקוקו יתנו שיסובבו אותם?

קוץ: בטח. גם הם יעשו בצלצלים. כל מה שמכר נוגע בו – יוצא מזה זהב...

פרונקל: אבל אם מכר לא יעשה בצלצלים ואני כן, - זה יהיה רע מאד!

קוץ: לא חשוב. העיקר שהוא נרשם וזה סימן שהוא הולך לזרוע משהו. להזדמנות הזאת אני מחכה כבר כמה חדשים... מאז ששלתנו עשינו את הכרוב...

פרונקל: אל תזכיר לי את הכרוב. עד היום לא התאוששתי ממנו.

קוץ: פרונקל: אתה מוכן להיות גבר ולהכניס למכר באבי אביו עד העצם, שיזכור את הכרוב עד מאה ועשרים!?

פרונקל: ... שיזכור את הכרוב! הפרצוף שלך מפחיד אותי קצת. אתה לא רוצה להרוג אותו, או משהו כזה?...

קוץ: לא ברצינות. אבל אתה מגדיל את מרחב השעשוע למחשבות שלי.

פרונקל: קוץ. אני הולך הביתה. שטוזה מחכה לי.

קוץ: אתה לא גבר.

פרונקל: אני כן גבר. אני כן גבר. שלא תתחיל עם הענין הזה שוב פעם, קוץ.

קוץ: אתה מוכן לשכוח למכר את הכל.

פרונקל: אני? למה?

קוץ: לשכוח איך שהוא דפק אותנו. אותנו החדשים. הקיבוצניקים. שלא יודעים לעבוד ולהתארגן כמוהו – מפני שהסבא שלו גידל את הצנונית העברית הראשונה!

פרונקל: גם הסבא שלו... ?

קוץ: ...דפק אותנו מפני שהאבא שלו בנה אותו עם כל הבית המפואר, והמכונית וכל הבסיס המשקי, דפק אותנו מפני שהוא לא יכול לסבול איך אחרים מנסים לעשות את זה בלי אבא!

פרונקל: קוץ! מה אתה מתכוון לעשות?

קוץ: מה? הנה: א. לפי חשבוני, יוצא מכר מחר בבוקר לזרוע. מה? לא חשוב. חשוב א י פ ה. אנחנו מבררים איפה. ב. מונח אצלי קילו זרעים שמצאתי בג'נין. הערבי טען שזה פטרוזיליה שבאה דרך קפריסין. לא חשוב. זה עלה לי רק לירה. ג. מחר בלילה אנחנו יוצאים לשטח של מכר וזורעים לו את מה שיש לי בשקית הזאת. ד. יש לי עוד רעיונות, אבל קודם עושים את זה.

פרונקל: גם זה יותר מדי!

(רוצה ללכת)

קוץ: בוא הנה. תהיה גבר.

פרונקל: זה לא ילך, קוץ. אפילו אם אני נשאר! אבל אני לא נשאר. אני הולך הביתה ושוכח ממך. כאילו שלא ראיתי אותך היום.

קוץ: מכר דפק אותנו! הוא עוד ידפוק אותנו הלאה, אם לא ילמד לקח! פרונקל... אתה תראה שזה ילך. אתה עוד תראה... אני אומר לך: אם זה לא הולך – אז אני, קוץ אוכל שני קילו פטרוזיליה, ישר מהארגז! גמרנו? ואף מילה לאשה.

פרונקל: מה פתאום לשטוזה? אני לא מספר לה כלום. בומבה מספרת לה הכל.

קוץ: בומבה אומרת תמיד ששטוזה מספרת לה כל דבר.

פרונקל: אני לא מעיז לדבר על ענינים כאלה עם אשתי. אתה יודע מה שהיא אמרה לי אחרי שרבנועם מכר על הכרוב?

קוץ: מה אמרה על הריב שלנו עם מכר?

פרונקל: משהו כזה: "תשמע פרונקל שלי. אני צריכה אותך כמו קוץ".

קוץ: פרונקל! דברים כאלה שוברים אותך!?

פרונקל: אני לא נשבר אף פעם.

קוץ: להתראות מחר בארבע בבוקר. מול הדלת של מכר. נתחבא שם ונברר איפה הוא זורע. אף מילה. (יוצא)

פרונקל: אף מילה... להתראות שלמים ובריאים בסוף ההצגה... אם לא יקרה לי משהו נורא באמצע... שלום קוץ.

(יוצא)

(בית צצקה ומכר, היא עורכת לצהריים. מכר ייכנס מיד)

ג/1 קוקו (מן הצד): חלפו כמה ימים. בעוד צצקה מצפה בקוצר רוח לבעלה, ולארוחת הצהריים – זה מתחיל, למכר אין תיאבון...

מכר: (נכנס כסופה) צצקה! יש אוכל? מהר מהר. אני מוכרח להספיק לעשות היום משהו. בחיי, לא יצא לי עוד לראות מה שלום הצנן סיני חצי אדום שזרעתי.

צצקה: אמרתי לך שלא תספיק את כל מה שאתה לוקח על כעצמך. שב לאכול כמו בן אדם, לפחות.

מכר: צצקה בחיי שאת צודקת. אני לא יודע. בימים האחרונים נגמר לי התיאבון. יש לי איזו הרגשה משונה בבטן. לקחת דואר?

צצקה: יש פה הזמנה לבוררות על הכרוב. למחרתיים.

מכר: אל תדברי איתי על זה, כי זה מה שמוציא לי את קצת התיאבון שעוד נשאר לי!

צצקה: יש גם מעטפה גדולה עם חומר פרסומת מבית חרושת אחד. יש לנו עסקים איתם?

מכר: (פותח ומעיין)... באבע מעיישעס. חבל על הזמן. (משליך את המעטפה)

צצקה: (מרימה אותה, שולפת מכתב מצורף) הנה מכתב, חוץ מהפרוספקטים. אולי כדאי לקרוא?

2/ג

מכר: (לוקח את המכתב. מעיין בתחילתו בלחש. אחר חוזר וקורא בקול)... צצקה, תשמעי משהו מעניין: לכבוד מר... אדון נכבד! זה אני... אה... מפעלנו מתמחה בתרכיזי טעם ליצוא. מחלקת המחקר שלנו מתכוונת לפתח את נושא תרכיז טעם הפטרוזיליה, זאת בשיתוף עם מגדלי ירקות מומחים שהומלצו לפנינו. לפי הידוע לנו, התמחה כבודו בגידול פטרוזיליה משובחת, ללא נגעי מחלות. למותר לציין כי אנו מעונינים רק בסחורה משובחת – תמורת מחיר טוב ותנאי התקשורת ללא סיכון עבור המגדל. אנו קונים את היבול לפני הזריעה. עבור גידול שטופל לפי הוראותינו – אנו משלמים כפליים ממחיר הפטרוזיליה בשוק. נודה לכבודו אם יואיל לסור למשרדינו מיד עם קבלת המכתב. בכבוד רב: ת. ט. ל. (תרכיזי טעם ליצוא)

צצקה: נו?

מכר: זה נשמע יותר מדי טוב. אני באמת מומחה בגידול ירקות, אבל מה פתאום פטרוזיליה? ומה פתאום משלמים כפליים ממחיר השוק בשביל ירקות לתעשייה? זה נשמע יותר מדי טוב? אני אומר לך.

צצקה: אז מה? לפי מה שכתוב שם, אי אפשר להפסיד כלום. קח מחר את האוטו. סע לבית חרושת הזה ותראה על מה מדברים.

מכר: צצקה... הקיבה העצבנית שלי אומרת שזה נשמע יותר מדי טוב... בניגוד ל... לשכל הישר שלי ושלך – אני אומר לך שכל זה, זה... מתיחה!!!

צצקה: מה זאת אומרת מתיחה?

מכר: מתיחה... מתיחה! עושים צחוק מהבן אדם. צצקה... מפעל כזה ליצוא – זה כמו מכרה זהב לירקן. אני מכיר כמה ירקנים... אפילו אותי... שיסכימו לשלוח חצי טון פטרוזיליה חי נ מ, רק בשביל שיתנו להם להיכנס לעסק כזה. מי שמוכן לשלם כפליים ממחיר השוק, ועוד לפני שהוא ראה את הסחורה, צריך להיות משוגע לגמרי!

צצקה: טוב. עזוב את זה ושכב לישון.

מכר: לישון!!! איך אפשר להירדם אם כסף כזה גדול מחכה לי באיזה מקום!?

צצקה: זה צחוק. זה לא יכול להיות.

מכר: גם אני בסך הכל רק בן אדם. כל אחד יכול לטעות. הטעות הזאת יכולה לעלות לי הון תועפות!

צצקה: שכב לישון. כבר זרעת צנון סיני חצי אדום. איפה התקע את הפטרוזיליה?

מכר: את צודקת. ממילא אין לי שטח פנוי. ובינינו: אני לא מבין כזה גדול בפטרוזיליה ליצוא. זהו. בכלל – כל הענין הוא מתיחה. עורבא פרה. צחוק. שום דבר רציני. זה! זה! (שוב פעם שוכב לישון) פטרוזיליה...

(מכר כמעט נרדם. צצקה מחסלת את אי הסדר מהצהריים. חוכם יכנס)

תרח (מן הצד): או טו טו מכר נרדם, ואולי גם צצקה, אם יהיה לה פנאי – ומי מצא לו זמן לבקר את השנים, אם לא מיודענו, חוכם, המדריך האיזורי לגידולי שדה. תוק תוק תוק!

צצקה: מישוהו דופק...

מכר: אני ישן. שיבוא בעוד שלוש שעות. (חוכם נכנס לבד)

חוכם: שלום צצקה. שלום מאכר. אנוכי הקשתי בדלתכם, ואיש לא ענני. כבר אמרתי לחזור כלעומת שבאתי, אך לפתע דמיתי לשמוע קולות בני אדם. נתתי נפשי בכפי – והנה אנוכי פה, עמכם. הרי זו תמיהה: וכי אין אנשי עמל, כמותכם, נוהגים לחטוף תנומה קלה אחר הצהריים? מה אנוכי שח! הרי עיני רואות כי אין זה מנהגכם. ואם אין אתם חוטפים תנומה קלה אחר הצהריים, משמע שאין אתם נוהגים, חס וחלילה, לגמוע ספל קפה ריחני ומשיב נפש?

צצקה: שלום חוכם. שב. אתה תשתה קפה?

חוכם: אנוכי?! ואיכה אשיב פניך ריקם, הנאווה בבנות? ביום בו אעשה דרכי אליך, צצקה, לא אעז אף לגעת בספל קפה, פן יפול קורטוב יחיד מטעם גן העדן השמור לי בספל הקפה, מעשה ידיך, יפתי... (צצקה יוצאת להכין קפה)...

מכר: נו?

חוכם? אל בחפזון, מכר. הבה נמתין עד יובא הקפה לפנינו.

מכר: מה באת? יש משהו מיוחד? גידול חדש ליצוא?!

חוכם: אנוכי, אמנם באתי עקב ענין תמוה ביותר. אם ארצנו בפניך, טרם נשיב נפשנו בספל קפה, - הרי יישמע, זה, רע יותר מכפי שהוא לאמיתו.

מכר: רע? מה יש כבר רע? דבר!

חוכם: הלא יודע אתה כי כל מעייני בעת האחרונה נתונים ליצוא. כפי שהתנבא כבוד השר בעצמו: "נייצא ונחיה". דברי אלוהים חיים, אומר אנוכי לך.

מכר: שמעתי. את כל זה אני יודע בעל פה.

חוכם: והנה, שלשום בעוד עובר אנוכי בחלקות הארטישוק שבמושבכם, נוטל עמי דוגמאות קרקע לבדיקת מצב המזיקים... הלא יודע אתה, על היצוא יש לשמור כבבת העין!

מכר: נו!

חוכם: מכר. האם זרעת משהו בין שורות הארטישוק ליצוא? אל תכסה ממני דבר!

מכר: (לעצמו) לא נותנים לעשות בשקט כמה לירות. כבר שנתיים שהחוכם הזה לא יצא מהאוטו שלו להסתכל בחלקה שלי. מה פתאום עכשיו? (לחוכם) אני? אני לא זרעתי שם כלום. מה ראית?

חוכם: כלום?

מכר: כלום.

חוכם: כלום. משמע – כלום, או כלום שמובנו מ ש ה ו?

מכר: כלום כלום.

חוכם: אי אפשר. משהו ישנו שם.

מכר: יש שם כלום. אני לא זרעתי שם שום דבר. (צצקה נכנסת עם קפה)

חוכם: מכר. שלשום, כאשר נטלתי את דוגמאות הקרקע מחלקת הארטישוק שלך, שמתי אל לבי כי משהו נבט לתפארת, בדיוק באמצען ולאורכן של כל השורות. (עוסק בספל הקפה), אינך סבור כי משהו אחר זרע משהו בחלקה שלך?

צצקה: (נלפתת) משהו אחר זרע אצלנו?

מכר: (אדיש) אין שם כלום.

חוכם: יהא כך. מכל מקום עלי להודיעך כי אנוכי החלטתי להתחקות אחר שורש הדבר. הרי זה מפליא ביותר. מומחה כמותי, לא יכול היה לזהות את הצמח שנבט בחלקך! זה עשרים שנה לא ארע לי כדבר הזה. מדריך כל החבל – אף הוא לא הצליח לזהות את הרך הנולד!

מכר: לא? מעניין מאד. אולי מצאת שם חרציות או סביונים?

חוכם: אל נא בהתולים, מכר! מעולם לא קרני עוד כדבר הזה! התשער בנפשך כי אנוכי הטרחתי עצמי לנסוע עד למכון וולקני, רק בכדי לפתור את התעלומה הזאת!?

צצקה: חוכם... מה זה היה... ספר כבר!

חוכם: ואותך, מכר אין תוצאות חקירתי מענינות כלל וכלל!?

מכר: לא. אמרתי לך שאין שם כלום. מה איכפת לי מה זה הכלום הזה שאין שם.

חוכם: (מתרוצץ בסערת נפש, צצקה אחריו) צצקה, יקירתי... עוצי לי... מה אעשה לבעלך על מנת היאות להאזין ביתר רצינות. הלא בעיני יצוא אני מדבר אליו...

צצקה: תגיד 10,000 לירות.

חוכם: עשרת אלפים לירות!!!

מכר: (ננער) מה?!

חוכם: היודע אתה כי גם שם, במכון וולקני, אך בקושי רב עלה בידם לזהות את... את... הכלום אשר צומח לתפארת בחלקת הארטישוק שלך! היודע אתה כי רק לסוף, לאחר שכל המומחים האלו חרס בידם, הצליח מומחה מחוץ לארץ, חוקר ידוע, בעל פרס נובל ליצוא ארטישוק, לגלות את התעלומה!?

מכר: נו, נשמע. מה זה?

חוכם: מכר... בתוך חמשת הדונמים שלך, בהם גדלו, לפי מיטב ידיעתי ואמונתי, צמחי ארטישוק ליצוא – גדלה לשמחה גם פטרוזיליה מקסיקנית!

צצקה: חה... חה... חה...

חוכם ומכר כאחד: מה מצחיק אותך?!

מכר: (בפחד) ... החוקר הזה... פרס נובל לארטישוק... הוא לא אמר לך במקרה שזה בעצם אה... צנון סיני חצי אדום? הנה?

חוכם: הנך מוסיף להתלבי! רואה אני כי אינך יודע כלל מהי פטרוזיליה מקסיקנית! זהו עשב בר, ולא צמח תרבותי! רק במקסיקו, שתושביה מתבלים מאכלם אף בלענה ורוש, עשויים הבריות לצרוך את פטרוזיליית הסירפד הזאת! והיודע אתה מה טבעה של פטרוזיליה מקסיקנית? נגע זה פושה בחלקה כיבלית, כינבוט, כירקות החמור וכצרת! ובזה אני מודיעך: לא אני ואף לא משרדי, לא נרשה לך לגדל פטרוזיליה מקסיקנית מוברחת, שאין בידינו אף אמצעים בדוקים להשמידה... בלא לפגוע בארטישוק! (אומר לצאת)

מכר: חוכם... רגע. זה לא עניין...

חוכם: ענין הנה וענין שמה. לא איכפת לי מהו הענין! אם אינך עושה הכל כדי להשמיד את הפטרוזיליה הזאת מתחת שמי הארץ, תוך יום אחד – ראה תראה איזו שערוריה אקים אנוכי. למזכירות המושב אטלטלך, ואפילו לבית המשפט! (חוכם יוצא ומכר אחריו).

(שטוזה ובומבה מתגלות מאחור, צצקה נשארת במקומה)

קוקו (מן הצד): אין סקנדאל בלי קהל. בעוד צצקה נותרה משמימה בבית, ובעוד מכר איך אחר החוכם בנסיון להציל מה שניתן להציל – הנה, אין דבר הנמלט מאזנן ולשונן של בומבה ושטוזה השכנות.

בומבה: שמעת?

שטוזה: לא. מה יש?

בומבה: וגם לא ראית?

שטוזה: על מה את מדברת?

בומבה: על מה אני מדברת. על מה אני מדברת. לא שמעת ולא ראית מה שהלך אצל צצקה?

שטוזה: אצל צצקה?!

בומבה: והחוכם.

שטוזה: והחוכם?!

בומבה: איך שבאמצע הצהריים התפרץ החוכם מאצל צצקה, קפץ לתוך האוטו ודהר כמו משוגע?!

שטוזה: מה?! מכר?

בומבה: אומרים שראו אותו רץ אחרי האוטו וצועק.

שטוזה: שככה יהיה לי טוב, בומבה. בחלומות הכי נוראים שלי לא תיארתי לי דברים כאלה על צצקה!

בומבה: מה יש שטוזה. החיים הם קצרים מאוד. אשה הגונה לא יכולה להספיק אפילו רבע ממה שהיא רוצה מהחיים של עצמה.

שטוזה: בומבה! איך את מדברת! תארי לך שהבעל שלך היה רץ ככה אחרי החוכם...

בומבה: קוץ? הנה! ממני הוא לא ייפתר כל כך מהר. דרך אגב, הוא סיפר לי על העסק עם החוכם שטס מכאן עם מכר אחריו.

יודע כלום.

שטוזה: באמת! הפרונקל שלי אף פעם לא

בומבה: לא!?! ועוד אומרים שהבחורים לא מתעניינים ברכילות... פרונקל כן יודע, והוא רק עושה את עצמו, לא יודע. שניהם, גם קוץ וגם פרונקל היו שם וראו את הכל, כאילו שאין מה לעשות בחיים – רק לעמוד כל היום מול הדלת של הצצקה ולראות כל מי שרץ החוצה.

שטוזה: כל מי שרץ?! בומבה... קוץ סיפר לך את כל זה?

בומבה: לא. אם אני הייתי צריכה לחיות רק ממה שקוץ מואיל בטובו לספר לי, אז הייתי חושבת שכל העולם מתעניין רק איך מכר סידר את קוץ ופרונקל, וכמה שהבעל של צצקה הוא נבילה, סוס, חמור, שועל, קרנף ועכבר.

שטוזה: (קופצת על כסא) עכבר!?!

בומבה: שטוזה: צריך חוש. ש כ ל. כשרון לאסוף את כל הפרטים האפשריים, לארגן אותם נכון – ולקבל תמונה מעניינת על החיים. והעיקר – לא להחמיץ שום הזדמנות. אחרת לא יודעים כלום. הגה למשל, אתמול אחרי הצהריים, כשהתחלתי לבשל לשבת, את יודעת, אצלי אוכל זה לא חאפ לאפ, נזכרתי פתאום שקוץ אמר לי בבוקר שהוא נורא משתגע לפטרוזיליה בכל דבר. כמו שאני מסתכלת במקרר, אני רואה שאין לי אף טיפה פטרוזיליה, אף על פי שהייתי בטוחה שהיתה שם. לא חשוב.

שטוזה: נו,

בומבה: נגשתי אל השכנה, את יודעת, אני וצצקה, זה אצלנו שום דבר, להכנס ולקחת במטבח של השנייה... אז אף על פי שבשעה כזאת הם, בדרך כלל לא בבית, אני פותחת את הדלת... (בומבה מתחילה "להכנס" לבית צצקה, מאחור)

(צצקה בבית. מכר נכנס, נושם ונושף בכעס. בומבה מאחור).

שטוזה (מן הצד):

מה קרה אצל צצקה אתמול אחרי הצהריים? אין דבר שבומבה לא מצליחה לברר.

צצקה: (למכר) מה אתה רץ אחרי החוכם?

מכר: (מתרוצץ כנמר בכלוב) בית משפט!... עד מחר!... פרס נובל ליצוא ארטישוק!... מה הוא נכנס לי באמצע היום? מי בכלל היה צריך אותו?!?!

צצקה: מה אתה רוצה ממנו? מה הוא אשם?

מכר: אלא מה? אני אשם?! (פונה ורואה את בומבה) אה... מה יש, בומבה?

בומבה: (לצצקה בלחש) צצקה... אני נתקעתי באמצע הבישול לשבת... אולי יש לך לתת לי קצת פטרוזיליה?

צצקה: בטח שיש לי. רגע. (יוצאות)

מכר: (לבדו) אני, בידיים שלי זרעתי שם צנן סיני חצי אדום. והחוכם הזה, שכל השנים בא לי ויושב עם כל הבטלנים במחסן הטכני, ונותן שם את העצות, הוא בא להגיד לי מה אני זרעתי?! מכון וולקני! חוץ לארץ! בכל הקריירה שלו עוד לא קרה לו דבר כזה! ורק לצנן הסיני חצי אדום שאני זורע לי בשקט – הוא היה מוכרח להיטפל! פטרוזיליה מקסיקנית... איזה מטומטם, המדריך הזה! והוא עוד רוצה שאני, מכר, אלך להתייעץ אתו! (צצקה חוזרת. הוא פונה אליה)... מה בומבה חיפשה אצלך שוב?

צצקה: לא חשוב.

מכר: לא חשוב. לא חשוב. כל היום וכל הלילה, את אצל בומבה ובומבה אצלך: "אולי יש לך חצי כוס סוכר"? "חצי חבילה קפה"? אה! מה זה היה הפעם?

צצקה: אלף פעמים אמרתי לך שלא תתחוב את האף בעסקים שלי עם השכנות. בומבה נכנסה לקחת משהו שחסר לה. אתה רוצה דווקא לדעת?

מכר: לא.

צצקה: פטרוזיליה.

מכר: (כנשוך נחש) מה!!! שוב פעם פטרוזיליה! צצקה... זה לא יכול להיות סתם איזו מקריות משונה. יש פה איזה קנונייה מזימה להרוס אותי וגם את העצבים שלי ביחד! מישהו מושך בחוטים מאחורי כל הפטרוזיליה הזאת!

צצקה: על מה אתה מדבר?

מכר: קודם יש מכתב על פטרוזיליה לייצוא. אחר- כל יש פטרוזיליה במקום צנון סיני חצי אדום, אך כך לבומבה אין, פתאום פטרוזיליה. ולך יש לתת לה כמה פטרוזיליה שהיא רוצה. על זה אני מדבר!

צצקה: אני לא חושבת שהמפעל לתרכיזי טעם ובומבה נפגשו יחד בשביל להרגיז דווקא אותך.

מכר: לא? טוב. אבל יותר אני לא מוכן לשמוע על פטרוזיליה בבית הזה.

צצקה: בסדר. אני לא אזכיר אפילו את המילה "פט..."

מכר: (משסע באמצע הדיבור) די!!!

(מכר וצצקה קופאים במקומם. קוץ ופרונקל עומדים להכנס)

תרח: (מהצד) מכר עושה מאמצים נואשים לגרש את הפטרוזיליה מעולמו, אבל קוץ ופרונקל הם אנשים הרבה יותר יסודיים מכפי שתיארנו לעצמנו. הפטרוזיליה עוד תשוב, תיכף לאחר הכרוב.

(מכר וצצקה מתנערים מקפאונם. קוץ ופרונקל נכנסים)

קוץ: שלום מכר

מכר: (לעצמו) תראו תראו לא מספיק לי הצרות שלי עם הפטרוזיליה והצנון סיני חצי אדום שלי – עכשו באים לי אלה עם הכרוב שלהם. (לקוץ) כן, יש לנו על לדבר?

פרונקל: (לקוץ בלחש) אתה שומע איך הוא מדבר? אין לנו מה לעשות פה! אני הולך
0מנסה ללכת. קוץ מחזיק בו).

קוץ: מכר. מחר יש לנו בוררות על הכרוב. אני מקוה שאתה זוכר.

מכר: שכחתי. טוב שהזכרת לי.

קוץ: תראה מכר. אל תחשוב שאני רואה את הבורות ביננו כדבר נעים במיוחד. אנחנו באנו להציע פשרה ולגמור את הויכוח כאן ועכשו.

מכר: פשרה? (לעצמו) על מה המנוול הזה מדבר? הה אני מכיר אותו מספיר טוב. הוא יודע מצויין שאין לנו על מה להתפשר. ממני הוא לא יראה אפילו חצי מיל של כופר הישוב, והוא יודע את זה. יש פה משהו אחר... צריך להיזהר – הוא הולך לדפוק אותי.... (לקוץ) על מה הפשרה, אם מותר לי לדעת?

קוץ: לא פשרה מסובכת. מה יהיה בבוררות? אנחנו נטען מה שיש לנו ואתה תטען מה שיש לך. מה שאני מציע מחייב אמנם התגברות עצמית, אבל זה מוצא מן הסבך.

מכר: והוא?

קוץ: אתה תוותר על חצי מהטענות שלך. אנחנו על חצי והטענות שלנו.

מכר: מה הטענות שלי? מותר לדעת? על חצי ממה אני צריך לוותר?

קוץ: אנחנו נביא רשימה של כל מיני הוצאות שאתה לא השתתפת בהן...

מכר: (משסעו בדיבור) לא מעניין אותי כל זה, כבר אמרתי לכם אלף פעם.

קוץ: בסדר, בסדר, לא באנו לריב פה. הבוררות תהיה מחר. אז אנחנו נביא את הרשימה הזאת. מה אתה טוען, זה בטח שאתה תרמת את כל הידע וכל מיני דברים כאלה...

מכר: (משסעו בדיבור) ההה! תשמע קוץ!.... אני לא רוצה לקרוא לך פה בשמות אחרים, כי זה הבית שלי.. אבל שני סמרטוטים כמוך וכמו פרונקל, יכולים להיכנס אלי הביתה וספר לי שאני, מכר, לא יודע לגדל כרוב!!! זה ידוי היטב בכל המושב ולא רק במושב! הנה (מוצא את מעטפת ת.ט.ל) אני לא צריך להתפשר איתך על השם שלי בתור ירקן! על זה אני מקבל מכתבים שלמים מאנשים שאפילו אני לא מכיר ושאלף פעם לא ראו אותי!

פרונקל: קוץ!....

קוץ: (למכר) שאתה יודע לגדל כרוב!?

מכר: כן!

קוץ: ספר לסבתר!

מכר: צצקה! תבקשי מהם להסתלק

(כולם קופאים. תרח עומד להכנס)

קוקו (מן הצד): הריב עשוי היה להסתיים כאן, לפחות כד מחר. אבל תרח בא לשפוך שמן על המדורה.

(נכנס תרח)

תרח: מ כ ר! על איזה פטרוזיליה מדבר כל העולם!?

צצקה: תרח... אל תדבר על פטרוזיליה בבית הזה, בחייך...

תרח: לפני שעה קיבלתי שני טלפונים. החוכם טילפן והודיע שמקפאים את כל ההלוואות ליצוא עד שמכר יחסל את הפטרוזיליה המקסיקנית שבתוך הארטישוק שלו. על מה הוא מדבר?

פרונקל: קוץ...בוא...

תרח: אחר כך טלפנו מאיזה מפעל לתרכיזי טעם ליצוא – ת.ט.ל, או מה שמו, וביקש פרטים על המצב הכספי של מכר וכמות הפטרוזיליה שהוא שיווק בשנתיים האחרונות. מה כל זה?

מכר (בהסטריה): אני לא יודע! אולי תגידו לי אתם מה זה!!?

צצקה: (פורצת בבכי היסטרי) אהההה....

קוץ: (לתרח) לי זה נשמע כמו מתיחה אחת גדולה. פרונקל, אנחנו הולכים. (תרח מצטרף)

(תרח קוץ ופרונקל יצאים תוך כדי דיבורים. צצקה מתאוששת לאט. מכר עומד בריחוק ממנה, כולו מאבק פנימי, גם הוא נרגע.)

מכר (ניגש אליה לאט) צצקניו...

צצקה: כך קראת לי רק לפני החופה...

מכר: אני...רוצה להגיד לך משהו

צצקה: (מצפה לנשיקה) כן...?

מכר: מצבנו לא כל כך רע. יש מה לאכול ברוך השם.

צצקה: לאכול?

מכר: בכלל אנחנו מסתדרים לא רע בחיים...את יודעת למה?

צצקה: בטח. מפני...ש...אני אוהבת אותך, מכר.

שטוזה ובומבה: ...שלום...? (משתרר שקט מעיק)

בומבה: צצקה... רק עכשו דיברנו, שטוזה ואני, על זה שצריך לעשות משהו בעניין הבור...

צצקה: (משסעת את בומבה) אה..ההה... (בכי מר)

בומבה: שטוזה! את המטפחת מהתיק. (שטוזה אצה להביא). צצקה... מה יש? דברי... את מוחרכה לשפוך הכל עכשו... ככה יהיה לך יותר קל.

צצקה: (בכי מר) אאהההה

בומבה: שטוזה! משהו לשתות. (שטוזה אצה להיא) צצקה! מה קרה? בן אדם! לא חשוב. תבכי קצת. שיהיה לך לבריאות.

שטוזה: אני חושבת שגם לה יש אותן הצרות בבית. הבוררות על הכרוב...

צצקה: מה? (בכי מר) אאהההה....

שטוזה: אמרתי לך?

בומבה: צצקה... תקשיבי טוב: שטוזה ואני הולכות לעשות משהו נגד הטמטום הזה. לא איכפת לי אם אני אהיה מוכרחה להפוך את העולם. נלך שלושתינו למזכירות. נתפוס את תרז ונגיד לו שלא יקח את כל זה ברצינות!

שטוזה: רק בשביל לסתום את הפה של הבעלים שלנו, אני מוכנה לעמוד שם ולהצהיר שכל מה שפרונקל טוען – הכל ההיפך!

בומבה: גם כל מה שקוץ! זהו.

צצקה: (רגועה יותר) היום... הבוררות?

בומבה: שכחת? רגע. רגע, מכר יבוא?, לא?

צצקה: ומיים לא היה בבית. בשבילי זה היה כמו שנתיים. חשבתי שאני משתגעת לגמרי. איזה יום היום? עכשו התינוק נרדם ויכולתי לצאת קצת. (לבומבה) את זוכרת כשניכנסת אלי...?

בומבה: כן, כן, לקחת פטרוזיליה...

צצקה: פטרוזיליה. זה בדיוק. שעתיים אחרי זה נעלם מכר וחזר רק עכשו.

שווזה: בלי להודיע כלום?

צצקה: אתן יודעות איך הוא עושה סוד מכל דבר.

בומבה: אף מילה?

צצקה: כשברח מהבית, אחרי הריב הגדול, רצה לנסוע לאיזה בית חרושת לטעם פטרוזיליה. היה לו איזה מכתב.

בומבה: פטרוזיליה...? שטוזה. שטוזה!!! (בומבה מתמוטטת)

צצקה: שטוזה! את המטפחת מהתיק. (שטוזה אצה להביא). בומבה מה קרה לך?

בומבה: שטוזה לא טוב לי

צצקה: שטוזה משהו לשתות. (שטוזה אצה להביא) בומבה...את בטוחה שזה לא....?

בומבה: לא. לא. אהה, כבר יותר טוב לי.

צצקה: יופי. אני מוחרכה לרוץ הביתה. התינוק בטח כבר צורה... (יוצאת)

בומבה: שטוזה. את ראית איך קוץ ופרונקל שחקו במכונת הכתיבה שלך?

שטוזה: כן. מה יש?

בומבה: את זוכרת שאמרתי לך שהפטרזויליה נעלמה מהמקרר שלי – כדי שאני אהיה מוחרכה לבקש פטרזויליה אצל צצקה?

שטוזה: לא!

בומבה: כן! את כל החנטריש הזה עם הפטרזויליה – עשו קוץ ופרונקל. מה שהם כתבו במכונת הכתיבה שלך, ומה שאני עשיתי עם הפה שלי, זה היה רק חלק מהפלונטר.

שטוזה: הפרונקל שלי...אני אהרוג אותו! אני אוציא לו את המיץ.

בומבה: איפה הם?!!! (שתיהן יוצאות בצעדי קרב)

(תרח וקוקו יושבים במזכירות)

צצקה: (מן הצד) כבר משעות הבוקר המוקדמות יושבים קוקו ותרח על גחלים. בורות נגד מכר זה לא מצחיק.

תרח: תביט. תביט על הרשימה לגידולי אביב. לארגן את היצור במושב הזה, זה כמו לבקש יפה מעדר של עיזים לעשות תרגילי סדר.

קוקו: מה השתנה משלשום?

עד אתמול נרשמו, על הגידולים, חמישה עשר חברים. 2 פה, 3 שם. לא רציני. משלשום – כשמכר רשם את עצמו על בלצלים – כולם נמחקו מכל דבר אחר. עכשו יש 30 על בלצלים.

קוקו: כל מה שמכר עושה – יוצא מזה זהב. ראיתי שגם אתה רשום שם.

תרח: ואתה לא?

קוקו: אני, מילא. אבל אתה מקבל משכורת בשביל לתכנן את היצור, לא?

תרח: חביבי. המשכורת שאני מקבל עבור תיכנון זה דבר אחד, וכסף טוב מבצלצלים, כשגם מכר עושה אותם – זה דבר אחר. מה שווה התיכנון שאני מנסה לעשות, אם התיכנון האמיתי הוא מה שמכר זורע? מכר, הוא הסדר של המושב.

קוקו: (רואה משהו בחלון) תרח... לאיזה שעה נקבעה הבוררות?

תרח: (מתחיל להתעצבן) נדמה לי שלעוד שעתיים.

קוקו: אז למה מכר בא עכשו?

תרח: הנה? לא יכול להיות

קוקו: הנה. זה בטוח

תרח: איך הוא, ידיים קדימה וראש אחורה? או ראש קדימה וידיים אחורה?

קוקו: גם הראש וגם הידיים – אחורה

תרח: הנה.... המצב לא כל-כך נורא

קוקו: להציע לו קפה?

תרח: שום קפה!!! הוא יהיה בטוח שרוצים לסדר אותו.

(קוקו ותררח מתישבים "כעסוקים". מכר נכנס בלי לדפוק והול ישר לכרטיסיה)

קוקו: שלום מכר

מכר: (מחטט בין הכרטיסים) איפה הכרטיסים עם כל העיניינים שלי.

קוקו: לא הקדמת קצת? נדמה לי שקבענו לעוד שעתיים

מכר: לא בורח לי הבוררות (ממשיך לחטט)

תרח: במה אפר לעזור?

מכר: בשום דבר. תוציא לי את החשבון החדשי, את מצב כל ההלוואות שלי, את התיכנון המשקי שלי – כל הזרעים הדשנים והכמות המשוערת של מזון מרוכז.

מכר: מה???

מכר: שאלת מה אפשר לעזור לי. אז תוציא, תוציא. (תרח מוציא בלי מילה)

קוקו: מה העניינים מכר?

מכר: (עובר על הכרטיסיות) החשבון החדשי..... בסדר. את שאר הכרטיסיות, אני רוצה לקחת איתי. לזכרון. איכפת לכם?

תרח: בטח שאיכפת לנו!! אני צריך את הרישומים האלה בשביל תכנון היצור. איך אתה חושב שאפשר לארגן את כל מה שאתה צריך? – בלי הכרטיסיות?

מכר: אני מבטל את כל מה שרשום כאן.

תרח: אתה רוצה להגיש רישום אחר? להחליף גידולים?

מכר: לבטל. לבטל סופית. אני לוקח את הרישומים איתי. לכם הם במילא לא יועילו. (מתחיל לצאת וחוזר) רגע. איפה הרשימה החדשה לגידולי אביב?

קוקו: פה. (מגיש לו. מכר מוחק משהו) אתה לא מתכוון להימחק מהבצלצלים?

מכר: אני עושה מה שטוב לי. אתם תעשו מה שטוב לכם....שלום

קוקו: להתראות בעוד שעתיים! (מכר יוצא. תרח וקוקו נותרים פעורי פה)

תרח: קוקו... מה הולך פה?

קוקו: מבחינה כספית לא יכול להיות שום דבר חשוב אצל מכר. בחשבון החודשי יש לו היתרה הכי גדולה במושב. דרך אגב, תמחוק אותי בבקשה מהבצלצלים.

תרח: אתה חושה שזה טריק לך בשביל לבלב את כולנו? אני לא חושב. זה הפטרוזיליה הזאת. מישהו הכניס למכר מתיחה עד העצם. זה לא מוצא חן בעיני, שהוא מחסל את כל התכנון לעתיד הקרוב. קוקו...אני אומר לך... הלואי שזה רק טריק!
('וצאים)

(פרונקל וקוץ מתכוננים לבוררות. שטוזה ובומבה תכנסנה בהמשך)

חוכם (מן הצד): תןך שעה תפשוט השמועה בכל המושב. גם הבוררות וגם המתחה הן עכשו נושא לדיונים נוקבים. גם המחסן הטכני, גם בבית האריזה וכמובן - ליד לוח המודעות. קוץ ופרונקל עושים חזרות אחרונות לקראת הגדולה בהצגות המושב.

קוץ: אל תתבלבל ואל תשכח אף פרט מכל מה שסיכמנו. על השלוש ורבע שעות טרקטור שלי, על שני הצנורות הקלים שלך ועל שני המייצבים שנעלמו ואנחנו ראינו אותם אצלו החצר. שכחתי משהו?

פרונקל: הקנס מתנובה

קוץ: על ה-30 תיבות כרוב, שכל השכבה התחתונה היתה סוג ז? טוב מאוד. לנו הוא לא נתן לארוז אפילו ארגו אחד. פרונקל. אני רוצה שכל העיניין יישמע משכנע יותר. צריך שגם בין שנינו יהיו עניינים. אתה תגיד שאני חייב גם לך משהו.

פרונקל: אתה קברת לי שני מפתחות צינורות בשטח ולא החזרת אחרים עד היום.

קוץ: אני!!!

פרונקל: אתה כבר לא זוכר?

קוץ: זה לא רשום בשום מקום! אתה לא תוכיח את זה אף פעם!

פרונקל: בטח שלא. אבל אמרת לי לחשוב על משהו. אז ניזכרתי.

קוץ: בסדר, בסדר. אז תגיד גם את זה. אבל בלי להגזים (נשמע קולה של בובה)

בומבה: קוץ...!!

פרונקל: קוץ...אתה שומע את מה שאני שומע? (נשמע קולה של שטוזה)

שטוזה: פרונקל!

קוץ: מי זה?? (בומבה ושטוזה נכנסות כסופה)

בומבה ושטוזה ביחד: תגיד לי חתיכת כלום שכמוך, אפס אחד, כרוב מלא בתולעים, צנונית רקובה – מה עשיתם למכר? ההה? (קוץ ופרונקל עומדים גב אל גב, כמתגוננים מפני צרעות)

קוץ: יש לנו בוררות איתו עו מעט. מה יש לך בומבה?

בומבה: לי? פטרוזיליה!!!

שטוזה: פרונקל...פרונקל... דבר... מה בישראל עם הפטרוזיליה...ההה??

קוץ: פרונקל! אל תוציא מילה. את יכולה לשאול אותי שטוזה.

בומבה: כן?! אותך אני אשאל: מה פתאום אתה אוהב פטרוזיליה כל-כך? מה פתאום אתם שולחים מכתבים על תרכיזי טעם ליצוא? ההה? תגיד לי קוץ!

פרונקל: קוץ, מאיפה היא יודעת הכל?

קוץ: היא לא ידעה כלום עד עכשו. אני מכיר את בובה שלי...אם לא היה שמה בומבה, היו קוראים לה ג'יימס בונד.

בומבה: די. עכשו שניכם הולכים ישר אל מכר ומספרים לו ולצצקה שכל זה היה מתיחה. קדימה!

קוץ: אנחנו לא הולכים למכר לספר לו שום דבר. אנחנו הולכים עכשו לפגוש אותו במזכירות – ושם תהיה בוררות על מה שהוא עשה לנו בשותפות על הכרוב!!!

בומבה: כרוב – שמוב. קודם הפטרוזיליה.

קוץ: ואם לא?!

שטוזה: נלך אנחנו לספר לו.

פרונקל: ידעתי. ידעתי.... ידעתי... שזה יהיה הסוף....

קוץ: שתוק. (לשתי הנשים) בשביל מה אתן חושבות שאנחנו עובדים כמו חמורים? שמכר הזה יסדר אותנו על ימין ועל שמאל? וגם אותכן!

בומבה: בשביל מה אנחנו תוקועות אתכם ביחד פה? לריב על רבע שעה טרקטור וחצי ארגז כרוב סוג ז' כל החיים שלנו? אתה יודע קוץ מה יהיה כתוב על המצבה שלי ושלך? "פה נטמנו קוץ ובומבה, הקדושים העשוקים, שאת כל נפשם נתנו עבור כל רבע שעה דלק ואמורטיזציה ועבור עשרים קאשי כרוב סוג ח' ". אני לא רומה אפילו לשמוע מזה יותר.

שטוזה: אני, בטח שלא!

קוץ: טוב, טוב, בסדר. בסדר. ב ס ד ר! שמעתי. אני אספר לו על הפטרוזיליה. אבל שתהיו הוגנות. רק אחרי הבוררות על הכרוב.

פרונקל: שטוזה! מה איכפת לכן?

בומבה: טוב. אבל בתנאי אחד: גם אנחנו באות לברור על הכרוב! קדימה. (יוצאים)

(צצקה הביתה. חוכם דופק בדלת), (בידו אגד פטרוזיליה)

מכר: - (מן הצד) שני הצדדים ממהרים לשדה הקרב, ברגע האחרון מצטרף גם חוכם למקהלה הכללית. החוכם זועם.

צצקה: כן, מי זה שם?

חוכם: (מתפרץ) אהה... (רואה שמכר איננו) צצקה.... עמך הסליחה והמחילה... אנוכי מתפרץ אל ביתך כאחד הריקים.

צצקה... שומה עלי לשטוח לפניך גם אלף התנצלויותי אודות השערוריה אותה הקימותי שלשום...

צצקה: זה בסדר חוכם.

חוכם: אין הדבר בגדר סדר כהלכה, צצקה... ואולם, עפר אני לכפותיך שכל-כך סלחנית את. אילמלא הטירדה המרובה לא הייתי מהסס לשהות המחיצתך ולהביע לאישה מקסימה ואצילית כמוך את כל רגשי הכבוד וההערצה, אותם רוכש אני לך.

צצקה: נו, אמרתי לך שזה בסדר גמור, חוכם.

חוכם: לא. לא! מעבר לכל ספר, סבור אני, כי אישה עדינה כמוך רשאית גם רשאית לחוש שאט נפש מופגן כלפי התרחשויות מעין אלה. לא התפלא אם אמנם כך תנהגי, שהרי מכיר אני ויודע אותך כיצור...אה.. רגיש, משכיל, ש...ש.. ואין את זוכה, אם יורשה לי, להנות מסביבה ההולמת את מכלול תכונות אישיותך הנהדרת...

צצקה: כן, חוכם. מה רצית?

חוכם: אני?

צצקה: זאת אומרת. בשביל מה באת הנה עכשיו?

חוכם: איפה מכר? אנוכי בא הלום הישר מחלקת הארטישוק שלו. הנה נושא אנוכי בידי אגד רענן וטרי ממה שאותו כינה בעלך כ-"כלום"... היכן הוא? עליו לבוא עמי אל מרכז המשק היכן הוא? מדוע לא השמיד את הפטרוזיליה המקסיקנית, כאשר צייתיו?

צצקה: מכר הלך למזכירות. יש לו בוררות עם קוץ ופרונקל על שותפות ברוב.

חוכם: אכן?! הרי זו הזדמנות משופרא דשופרא לעריכת שערוריה אודות פטרוזיליה וארטישוק. אנוכי שם פעמי למזכירות. ישמעו גם קוץ וגם פרונקל. ישמעו ויראו.

צצקה: חוכם. אתה הולך לעשות שם סקנדל?? חכה. גם אני באה איתך.

חוכם: עימי? העונג יהא כולו שלי, צצקה.... (יוצאים)

(קוקו ותרזה במזכירות. מתרוצצים כעכברים במלכודת. קוץ ובומבה ופרונקל ושטוזה נכנסים)

צצקה: (מן המד) – כולם וגם אני מחפשים את מכר. כולם. וגם אני – מפחדים ממכר.

קוץ: איפה מכר? באנו לבוררות.

קוקו: כל המושב רוצה לדעת איפה מכר. ובעיקר – מה הוא עושה.

תרח: לא שמעתם מה קרה?

שטוזה ובומבה: ל א !? מה קרה?

תרח: עוד מבררים את זה. אבל יש להניח שמשפחת מכר לא תישאר פה הרבה זמן.

כולם: מה !? (קוץ, בומבה, פרונקל ושטוזה מסתודדים)

קוקו: הנה מכר! (כולם תופשים עמדות קרב)

מכר: (נכנס, סוקר) נו! הקהל מחכה.

תרח: בסדר..אהמ...אהמ... כידוע פנו לקוץ, פקונקל ומכר בעניין שותפות הכרוב...

מכר: (משסעו) אני לא פניתי לאף אחד בשום עינים!

תרח: סליחה. אז לפני חודש הציעה המזכירות לקבוע אותי כבורר יחיד לכל הטענות. קיבלתם הודעה על כך. היות ולא היתה שום פניה לערעור – מוסכם שפסק בוררותי יחייב. האם כך?

קוץ ופרונקל: כך

תרח: מכר?

מכר: מחיה ונראה.

קוץ: מה זה "נחיה ונראה"?

תרח: שקט. מי שזה לא מחייב אותו יכול לצאת. (איש לא יוצא). טוב מאוד. מישהו מהצדדים רוצה להביט בכרטיסיות במשך ברור? (אין תגובה) בכך, לפי מה שנחקר על ידי קוקו – הרי שכל ההשקעות וכל הרווחים מחשבון "מכר קוץ פרונקל – שותפות כרוב" חולקו בדיוק לשלושה חלקים ונרשמו בחשבונות הפרטיים של השלושה.

קוץ: לא נכון! חשבון יפה מאוד אפשר לעשות עם כל דבר. תלוי איזה ספרים דוחפים שם! יש פה נמשך סעיף "נזקים משותפים", קנס 100 לירות על 30 ארגזים פסולים. למה פסולים?

קוקו: חביבי, זה גם השם של כל המושב... על זה יש מסמך מתנובה. תחבתם כרובים עם תולעים בתוך סוג א'!

קוץ: אנחנו?? הוא ארז את כל הכרוב. הוא לכלך את שם המושב. אנחנו לא צריכים לשלם בשביל מה שהוא עשה.

תרח: מכר, על מה קוץ מדבר?

מכר: זה הכל? על מה בוררות?

קוץ: זה לא הכל! יש עוד 20.000 דברים: עבודה, מכונות, כלים, צנורות, הכל היה שלנו! הוא שם גרוש אחד חוץ ממה שכתוב בחשבון המחורבן הזה!

תרח: שקט!! או שמבררים הכל בשקט, או שלא תהיה שום בוררות.

מכר: גמרתם? (לתרח) - אתה רואה עם מי היה לי עסק? על מה שיש בחשבון המשותף - יש מה לדבר. מה שיש לכל אחד לחוד - שיגיד את זה לחוד, במקום אחר, למישהו אחר. פה זה לא קיבוץ. מי שלא יודע לדאוג לעיניינים שלו, כמו שהוא יודע לבכות על אחרים - שיחזור למקום שממנו בא, ושלא יבלבל את המוח. חבל על הזמן. (מתחיל ללכת החוצה).

קוץ: רגע אחד! (חוסם דרכו של מכר) אתה לא יוצא מכאן ככה. פה יש בוררות...

מכר: בוררות שמוררות, אני מצפצף על היללות שלך. זו. אני רוצה ללכת. לי יש מה לעשות. (קוץ לא זז) עם בטלנים כמוכם היה לי מספיק כרוב. תישארו כאן ותבכו על עוד סמרטוט ורבע שנאבד לכם. קוץ... זוזמני או שיהיה רע...

בומבה: קוץ!

קוץ: אני לא זו. (אוחזים אחד בשני)

כולם: קוץ! מכר! תפסיקו! מה זה פה! (תכתושה זוטא. קוקו ותרח מפרידים. הבנות באמצע)

קוץ: (למכר): לא הכנסת כלום בשותפות הזאת!

מכר: בלעדה הייתם מפסידים שם את המכנסיים! (מתפרצים חוכם ואחריו צצקה)

חוכם: איהו! איהו זה מכר, הדרך שחפץ ללמדני אחרי עשרים שנים... מה אנוכי אומר! עשרים ושלוש שנים בהן מכהן אנוכי כמדריך לגידולי השדה... איהו... לומר לי מהו ההבדל בין פטרוזיליה מקסיקנית לבין חרציות וסביונים...! (לתרח) אמור לי אתה, תרח, מהו זה שיש לי בכפי?

תרח: פטרוזיליה שאפשר להריח אותה מקילומטר.

חוכם: הצומחת לתפארת בתוך הארטישוק ליצוא! אין אני יודע מה ידוע לכלל החברים במושבכם אודות הפטרוזיליה. ואולם בזה אנוכי מודיעכם: תוך 24 שעות יושמד עשב הפרא הזה! ולא – יפעיל משרדי כל סעיפי ההגנה בחוזה הארטישוק, עליו חתמתם כולכם. שלם תשלמו 50.000 לירות בקנס, משרדי יורה לפסול את כל תוצרכם ולשלחה למזבלה, ומשרדי ישמיד את הפטרוזיליה על חשבון אגודתכם!

קוקו: תרח... אני לא יודע מכל זה והאגודה לא תשלם פרוטה. אני אביא את זה לאספה!

תרח: מכר. על מה חוכם מדבר?

מכר: (לתרח) אני לא זרעתי פטרוזיליה מקסיקנית בתוך הארטישוק. לא איכפת לי אתה וחוכם וקוקו וכל המושב. שתבוא המשטרה לברר מי עשה את זה.

בומבה: לא צריך משטרה. קוץ ופרונקל עשו את זה.

קוקו: מה השגעון זה?

מכר: (לתרח) חתמת? גם את החותמת בבקשה. עכשו... (לעצמו) זאת השטות של חי... אל תדבר מכר... אתה משוגע עם אתה מדבר.

תרח: מכר. אתה רוצה לומר משהו. תגיד אותו. זה יקל על הלב. גם שלך וגם שלנו.

מכר: בסדר. החלטתי לחסל את כל גידולי השדב שלי...

צצקה: מכר!

מכר: ו...התקשרתי עם מפעל מסויים. לתרכיזי טעם ליצוא.

חוכם: י צ ו א? מה אנוכי שומע היום הזה?

מכר: יצוא, יצוא.

פרונקל: מכר, הלא כל זה, זה המצאה של קוץ ושלי... המכתב, הטלפונים. עוד לא תפסת!?

מכר: נסעתי לשם הם באמת לא כתבו שום מכתב. אבל אני הבאתי איתי דוגמאות מהפטרזיליה המקסיקנית שחוכם בדק במכון הוולקני. (שולף מעטפה גדולה) אין מה לדאוג תרח. חתמתי חוזה לשנתיים פלוס מיקדמה של 5000 לירות בצ'ק. הפטרזיליה המקסיקנית הזאת זה בדיוק מה שהם מחפשים כבר שלוש שנים... קוק, (מושיט לו את ההמחאה) תוכל לזכות את השבוני מיד.

קוקו: (בודק את הצ'ק) כל מה שמכר נוגע בו – יוצא זהב!

קוץ: ... עם הזרעים שלי... והרעיון שלי... (קוץ ופרונקל בוכים איש על כתפי רעהו)

חוכם: פטרזיליה ליצוא... יצוא... אנוכי, חוכם אני גיליתיה... אנוכי מאדיר וממרחיב את היצוא...

קוץ: (פרונקל) ... שום דבר לא הצליח... אני צריך לאכול שני קילו פטרזיליה...

מכר: קוץ? (ניגש אליו ומחבקו) כל העינין הצליח, אני מוכן לאכול שני קילו פטרזיליה...

שטוזה: א מאייסע מיט א מעקסיקאנישע פעטרושקע... (מניחה טס פטרזיליה על הריצה).

בומבה: עם קוץ ופרונקל ומכר. (מניחה בנ"ל)

חוכם: ועם יעלות החן הנעלות – בומבה שטוזה וצצקה. (כל אישה תופסת את בעלה, מורידה אותו על הבריכיים לפני טס פטרזיליה)

תרח וקוק: (כמו שופטים בתחרות) אחת, שתיים... ו...ש..לוש!

(קוץ ופרונקל ומכר כורעים ומתחילים לזלול את הפטרזיליה)

מכר, מכר, זהו גבר בעמיו.

כל דבר, בו הוא נוגע, ייהפך תמיד זהב.

הבו גודל! הבו גודל! למנצח הנשגב.

הוא חלוץ הפטרזיליה – גאות כל המושב.

